

Cultura i Societat

ESPECTACLES | CIÈNCIA | TENDÈNCIES | TRADICIONS | FETS I GENT | CINEMA | TELEVISIÓ

CORREU ELECTRÒNIC cultura.diaridegirona@epi.es

Busquets i Grabulosa dedica un assaig a la cara oculta de la història de l'Església

► El llibre aborda les primeres comunitats cristianes, l'Església col·laboradora amb el tràfic de negres i el papa Francesc

EL LLIBRE
**HERETGES,
PERSEGUITS I
EXCOMUNICATS**

AUTOR
► **Lluís Busquets i
Grabulosa**

EDICIONS PROA. 576 PÀGINES

GIRONA | DdG

■ L'escriptor, professor universitari i periodista Lluís Busquets i Grabulosa mostra «la cara oculta de la història de l'Església» en un assaig que no deixa de ser un homenatge als «heretges, perseguits i excomunicats».

Precisament aquests són els explícits títol i subtítol de l'obra: *Heretges, perseguits i excomunicats. La cara oculta de la història de l'Església*, un assaig de 576 pàgines fruit de cinc anys d'investigacions que l'editorial Proa acaba de publicar amb una portada reveladora: la pintura de Goya *Tribunal de la Inquisició*.

La història de l'Església es presenta aquí «des de la banda dels marginats, dels heretges i condemnats», remarca Busquets, col·laborador habitual del *Diari de Girona*.

El prestigiós teòleg J. I. González Faus, autor de l'epíleg, reivindica que «una història de l'Església des de l'interès pels que hi van

ser derrotats o exclosos és per ella mateixa un afany molt eclesial».

L'lotí Busquets i Grabulosa és conscient de la seva singular aportació a un món editorial, el de Catalunya i d'Espanya, que no té encara publicada cap història de l'Església des de la perspectiva dels perdedors, global i panoràmica, que abraça des dels debats de les primeres comunitats cristianes i la formació del cànon fins a l'encíclica *Laudato Si*, del papa Francesc, del passat mes de maig, passant pel que l'autor anomena els «cismes més vergonyosos i les revolucions protestants i francesa».

El llibre va néixer en un curs encarregat pel centre d'estudis Cristianisme i Justícia que impartiren Lluís Busquets i el professor Jaume Botey, de l'UAB.

El llibre s'inicia amb les tensions de les primeres comunitats seguidores de Jesús el Natzarè -les controvèrsies entre Pere, Jaume, el germà de Jesús, i Pau-, els debats sobre la formació del cànon del *Nou Testament* fins a la imposició d'una línia «ortodoxa, jeràrquica, androcèntrica i misògina».

L'autor recomana per «apassionant» el recorregut pels concilis cristològics, «manejats per l'emperador Constantí i els seus successors», el pas per la cristiandat medieval i els grups dissidents -càtars, valdesos, beguins, espirituals i fraticels-, els cismes

Lluís Busquets i Grabulosa.

d'Orient i Occident i la corrupció papal del Renaixement.

La revolució protestant, la implantació d'una Església absolutista -inicialment col·laboradora amb el colonialisme, l'esclavitud i el tràfic de negres-, porta a la revolució francesa i a considerar els seus valors més evangèlics que els proposats per l'Església del moment.

L'oposició entre una església liberal enfront d'una altra de conservadora i intolerant, porta a repassar les condemnes del modernisme, la tardana preocupació per la qüestió social i als estantissos equilibris amb els totalitarismes

del període d'entreguerres del segle passat.

Busquets aborda minuciosament les tensions entre l'Església catalana i l'espanyola, tant en l'època republicana com en l'època de la transició democràtica, amb les conseqüències renovadores del concili Vaticà II, i la involució viscuda després de la desaparició de Pau VI, incloses les tensions entre el cardenal Tarancón i Joan Pau II.

Preguntat sobre si l'Església i el Vaticà tornarien als orígens del cristianisme ha contestat així: «Sortosament l'Església i el Vaticà són dos coses diferents. Ho hem

vist en el recent Sínode, on s'ha imposat els carques. El papa Francesc no trencarà mai la unitat de l'Església, però va fent el seu camí. A la meua *Carta al papa*, on demanava aquest retorn als orígens, adduïa que calia començar perquè el Pontífex deixés els palaus vaticans. I em van titllar boig. Encara no van passar tres anys perquè el nou Papa abandonés aquells palaus».

El llibre té l'habitual to divulgatiu de l'autor i incorpora més d'un centenar d'esquemes sinòptics i un índex de noms propis de gairebé 30 pàgines que facilita la consulta de temes i personatges, «si els poders fàctics no l'enterren abans d'hora», comenta sorneguer l'escriptor d'una obra polèmica que no deixa indiferent.

L'autor, que ha publicat diverses obres sobre els orígens del cristianisme, ha declarat que li ha tocat «de confrontar la pròpia fe amb no-creients i agnòstics, la mar de bones persones», que l'han interpellat, i assegura que no busca pas, «només justificar la seva fe sinó legitimar-me-la, fer-la de bona llei, bandeant tot el que pogués tenir de llast».

Sobre la possibilitat que les males llengües diguin que explota un cert sensacionalisme amb finalitats comercials, ell assegura que si algú opina així «s'equivoca de mig a mig».

Una novel·la sobre el món «buit» del teatre rep el premi Herralde

► L'escriptora Marta Sanz retrata a «Farándula» un ofici que en ha arribat al 90% de taxa d'atur

BARCELONA | ACN/EFE

■ L'escriptora madrilenya Marta Sanz ha guanyat el 33è Premi Herralde de Novel·la de l'editorial Anagrama amb l'obra *Farándula*, una reflexió sobre el món dels actors de teatre i cinema, una professió que, per Sanz, esdevé un «oxímoron» de la societat actual, una «icona visible» en què conflueixen l'amor «més incondicional» amb l'odi «més gratuït».

Segons l'escriptora, la novel·la és una metàfora d'aquest món «brillant per fora» però «buit per dins» i reivindica els «amants crònics de la seva professió».

Miguel Ángel Hernández ha quedat finalista amb *El instante de peligro*, una història d'amor no normatiu que trenca amb els convencionalismes.

Farándula és una novel·la que s'escuda en la figura dels actors per reflexionar sobre les sagues familiars de la professió, les grans dives del teatre, la precarietat laboral i la dificultat d'assolir un estatut professional.

Els camins oberts en altres novel·les, especialment *Daniela As-*

tor y la caja negra, han ofert a l'escriptora els elements per parlar d'un món on la banalitat de la representació acaba formant part de la visió que la societat té del món actual.

Aquests representants del «glamur manllevat» i de la «fàbrica de somnis», com el defineix Marta Sanz, amaga darrere un ofici en el qual la taxa d'atur ha assolit una taxa en determinats moments del 90%.

«Hi ha una contradicció tremenda dins el gremi que el que fa és reflectir una societat buida que per fora brilla però que, per dins, suscita una enveja i una necessitat de linxament a partir d'una

Marta Sanz, guanyadora, i Miguel Ángel Hernández, finalista.

falsa puresa», va reblar la seva autora. L'obra es focalitza en els «amants crònics de la seva professió» que es reinventen constantment i a aquelles petites companyies de teatre que han de-

mostrat que es pot ser crític malgrat la crisi i que han ofert «alternatives a la gestió convencional de l'espectacle» en un moment en el qual la cultura està «maltractada institucionalment».

EFE/QUIQUE GARCÍA